

Eva Lujiza je vzkipela s svojega sedeža in mavrica se ji je razkročila po še ravnokar bledem obrazku. Približal se ji je avstrijski kancelar ter izpregovoril galantno:

„Mali rožici malo rožo!“

Podal ji je beli cvet, da je drobna kontesa od sreče kar koprnela in drhtela. Grof Oton pa je izgubil svojo igro tisto jutro!

(Dalje prihodnjič.)

Melanholija.

Ko tiho z lesov vstaja mrak,
se bliža tvoj sanjav korak
in krila temna ti šumijo.

In komaj roka ti drhti
in komaj struna ti brni,
ko mračno poješ melodijo . . .

Ko snežnobelo vzpneš roko —
zamrl tam dan je za goro,
ves svet je tme brezmejno morje . . .

In jaz počivam v temnem dnu,
beže valovi brez miru,
nikjer ne vzpenja se obzorje . . .

In vame zreš, ti bleda moč,
in kroginkrog le san, le noč —
in v snu zveni ti melodija . . .

In kot se roka ti blesti,
in kot ti tožen spev ihti,
drhti srce, melanholija! . . .

Vojeslav Molè-Spitignjev.

